

Itzaina eta idiak

Antton Izagirre

Euskal sindikatu nagusi bateko buruzagiari entzun nion esaten beste sindikatuekin elkarlana hautsi izanaren arrazoia azken horien borondaterik eza zela. Haiek jarritako erritmoa eta borrokarako ekimena besteek ez zutela onartzen aditzeak zer pentsa eman zidan.

Antzeko ezinegona sortu zidan ikustek nola Langileen Mundu Eguna aldarrikatzeko ekimenetan, bere burua gazte antolakunde langiletzat duenak, koherentzia teorikoaren izenean, sindikatuak antolaturiko praktika aldarrikatzaileari uko egiten zion, berariaz berea sortuz. Eta etorri zait gogora, parabola modura,

itzaina eta idien jokabidearen irudia. Nola itzaina idien aurretik jarri eta aurrera egiten duen distantzia bat hartu arte eta handik atzera begira jarrita bere nagusitasuna aldarrikatu nahian bezala, idiei –jaida!– bere parera etor daitezen dei egiten dien. Baina idiek beren pausajea dutenez, itzaina da, azken batean, atzerako pausoak eman eta bueltan idien parean jarri behar izaten duena, elkarrekin batera aurrera egin dezaten.

Goiko adibideetan adierazitako jokarak ikusita, zalantza sortzen zait ekimenen helburua interes kolektiboari dago-kion ala erakundeen ustezko nagusitasun irudia gizentzen jarraitzeko

ekimen partikular eta partidistak diren. Itzainak eta idiek elkar harturik goldatu dezakete soroa. Itzainaren ustezko protagonismoak norbaiten “egoa” puzteko balio lezake, baina balio eskasa erantsiko lioke ekimen kolektiboari.

Ikusitakoak ikusita, horrelako jokamoldeak behar baino gehiago gailentzen ari direlakoan nago. Indibidualismo eta nagusikeria gehiegi, kolektiboak beharko luketen ekimen sozialetan.

Bitartean, begi bistan ditugun praktikak bide horretatik badoaz, arrisku handia dago gure gizartean, lagun batek esango lukeen bezala: «Munduari su eman eta Parisera alde egiteko». •

Aukera eta aukeraondokoak

Miren Azkarate
Badiola

Eusko Jaurlaritzak Aukera erakunde-a sortu du presoen eta jendar-tearen arteko zubi lana egiteko, formazioa eta enplegua ardatz izango dituelarik. Oso hitz politikak entzun eta irakurri ahal izan ditugu egunotan Beatriz Artolazabalen ahotan, «presoei bigarren aukera bat eman behar zaie» eta horrelakoak esan ditu Berdintasun, Justizia eta Gizarte Politiketako sailburuak.

Oso hitz politikak, ezin ukatu, baina susmoa dut emakume honek ez duela sekula espetxe bat zapaldu eta ez duela sekula preso dagoen edo egon den norbaitekin hitz egin. Hau da, errealtatea zein den

urrutitik ere ez duela usaintzen. Preso daudenetako askok egunerokoan espetxean bizirautekoa lortzeko jada nahikoa lan dituzte. Askok dakite “birgizarteratze” hitzak zer esan nahi duen gehiengoarentzat: barrura itzuliko direla edo/eta beren bizi kalitatea ez dela hobetuko. Orain arte Espainiako Gobernuak izan du ardura hori, ikasteko aukerak, tailerrak... eskainiz. Emaizta ikusi da zein den. Ez dute funtsean dagoen arazoa konpontzen, hau da, espetxeek ez dutela bigarren aukerarik ematen, ez dutela ezertarako balio ez bada gizarteak ezkutatu nahi dituenak leku itxi batean sartzeko, eta pertsonak are

gehiago deuseztatu besterik ez dituela egiten.

Orain Jaurlaritzak beste *txiringito* hau sortu du, jakin nahiko nuke benetan zer helbururekin. Barkatuko didazue, baina niri beste Gogora bat iradokitzen dit. Jonan Fernandez buru jartzea besterik ez zaie falta.

Lehenik eta behin presoei galdetu eta entzun zeintzuk diren haien beharrak eta, bigarrenik, goazen behingoz espetxeak ez diren beste alternatiba batzuez hitz egitera. Aukera ezberdinak daude eta “Aukera” honek zuloak hormigoiz betetzea besterik ez dakar, PNV *style*. •